

Изх.№ 21/ 03.09.2013г.

СТАНОВИЩЕ
по предложения проект за ЗИД на ДОПК

Относно §1

Предлагаме §1 от проекта на ЗИД ДОПК да добие следния вид:

§ 1. В чл. 169 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 4 се изменя, както следва:

„(4) (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Когато длъжникът има няколко публични задължения, установявани от Националната агенция за приходите, които не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, **и не е посочил кои от тях погасява или е посочил грешен код за вид плащане, погасяването се извършва в поредността на възникване на задълженията съобразно техния падеж.** „

2. Създава се нова ал. 5:

„(5) При прилагането на ал. 4 първо се погасяват всички главници на задълженията, след това лихвите и накрая разноските.“

3. Досегашните ал. 5 и 6 стават съответно ал. 6 и 7.

МОТИВИ:

Предложената редакция на чл.169, ал.4 от ДОПК е с цел да се възстанови правото на лицето в случаите на недостиг на финансов ресурс да избира реда за погасяване на задълженията си, за да не изпадне в ситуация, при която спрямо него ще бъдат предприети мерки по чл.176 или 176а от ЗДДС (отказ от регистрация или служебна дерегистрация), както и налагане на глоба или имуществена санкция по чл.81 от ЗДДФЛ, чл.189 от ЗДДС и/или чл.104, ал.1 от ЗЗО. Само в случаите, когато не е направен избор на задължението, което се погасява, или при избора е посочен грешен код за вид плащане, е оправдано сумата да бъде разпределена за погасяване на задължения, чийто падеж е възникнал най-рано, с оглед да се преустанови начисляването на лихви по тях. При това погасяването трябва да става в поредността на чл.169, ал.1, а не „съразмерно“.

Сега действащият ред за погасяване на задълженията към НАП отнема възможността, предвидена в чл.168, т.3 и чл.171 от ДОПК, тези задължения да се погасяват по давност, което според нас е несправедливо, при положение че давността на вземанията от НАП е запазена, и в условията на криза води до фалити и оттегляне в сивия сектор. Едва ли съществува друга държава, чието данъчно законодателство да не допуска погасяване на данъчни и осигурителни задължения по давност.

Изключването на човешкия фактор при отразяването на задълженията в системата на НАП и най-вече при определяне на датата, от която задължението се счита за просрочено, води до **неправомерно начисляване на лихви за задължения, чийто падеж по закон е в текущата година, но се отнасят за предходна година** (например изравнителни вноски на самоосигуряващи се лица във връзка с получени през текущата година доходи, отнасящи се за положен труд през предходна година). Практиката показва, че **подаваните заявления по реда на чл. 3, ал. 4 от Наредбата за реда за внасяне и разпределяне на задължителните осигурителни вноски и вноските за ФГВРС, не винаги се вземат предвид и системата е тази, която разпределя платената сума съразмерно за погасяване на главници и лихви.** Резултатът е отново

незаконосъобразно начислени лихви за остатъка от непогасените главници и нарушаване правата на лицето във връзка със здравното осигуряване и допълнителното задължително пенсионно осигуряване.

Освен горното, погасяването на публични задължения по реда на възникването им независимо от волята на длъжника деиндивидуализира самото задължение.

Така например, ако едно лице не е платило задължение по ДОО, но е платило последващо задължение по ДДС, ЗДДФЛ или ЗКПО води до погасяване на задължението по ДОО, съответно непогасяване на задължение по ДДС.

В този случай счетоводството на НАП подава информация до публичния изпълнител, че лицето дължи ДДС на основание на подадената справка декларация по ДДС.

Публичният изпълнител изпраща до лицето ПОКАНА за доброволно плащане на конкретно задължение по ДДС, за което лицето притежава документ, че е платено.

Оказва се, че лицето дължи ДДС, не защото не е платило ДДС, а защото не е платило ДОО.

Такава деиндивидуализация пряко противоречи на конституцията, защото според нея лицата дължат данъци определени по основание и размер.

Оказва се, че горното лице дължи по основание и размер ДДС, което безспорно е платило, т.е. което не е ликвидно и дължимо.

Относно §2

Подкрепяме предложението.

Относно §3

По принцип подкрепяме предложението. Необходимо е да се изясни: предложеният текст за кои задължения се отнася.

Относно §4

Предвид предложената редакция на чл.169, ал.4 от ДОПК разпоредбата на чл.159, ал.4 от КСО става безпредметна. Предлагаме да **отпадне**.

Относно §5

Подкрепяме предложението. Отлагането на срока за подаване на искане за погасяване по давност на задължения възникнали преди 1.01.2008 г., е не само разумно, но и наложително. Много данъчно задължени лица не знаят за тяхното съществуване, тъй като нямат пълен достъп до информацията в данъчно-осигурителната си сметка, съхранявана в системата на НАП. В тази връзка предлагаме следната редакция на разпоредбата на чл.87, ал.9 от ДОПК:

„Чл.87. (9) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) Регистрираното лице има право на електронен достъп до **цялата информация, съхранявана в данъчно-осигурителната му сметка**, по ред и начин, определени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите”.

Относно §6, 7 и 8

Считаме, че предложените в ЗДДС промени са твърде съществени и следва да бъдат направени със Закон за изменение и допълнение на ЗДДС, а не със ЗИД на ДОПК.

С уважение:

Мадлена Леви-Примо

Председател на УС на

Асоциация на специализираните счетоводни

предприятия